

Noget af denne Beslutning. Det er mig ogsaa fuldkommen bekiendt, at der er en saaa almindelig Stemning for at blive ved den tidligere Praxis, altsaa for at overgive Sagen til Behandling i ei Udvalg allerede paa dette Stadium, at der neppe kan være synderligt Haab om at fremkalde noget derfra forskjelligt Resultat. Der er imidlertid en saaa stærk Overbeviisning hos mig om, at denne Fremgangsmaade er urigtig, at jeg ikke har troet at kunne tilbageholde at udtale mig derom paa dette Sagens Standpunct.

Det vil ikke kunne misfendes, at Thingets Stilling ligeoverfor Finantsloven i Grunden er en anden end den, Thinget indtager ligeoverfor en hvilken som helst anden Lov. Det er jo Bevillingslovens Natur, at den egentlige Vedtagelse ikke vel vil kunne udøves af flere end een lovgivende Forsamling. Jeg behøver i saaa Henseende ikke at henvise til det historiske Vidnesbyrd, der overalt træder os imøde, hvor 2 Kamre have havt slige Sager til Behandling, og hvor det lidt efter lidt ved Forholdenes egen Magt er bragt derhen, at den væsentligste Deel af Bevillingsmyndigheden er bleven nedlagt i det ene Kammer. Jeg troer, at Thinget bør stræbe efter klart at opfatte sin Stilling og paa ethvert Trin af Sagens Behandling havde denne Opfattelse; men jeg troer da ogsaa, at det maa blive Thinget klart, at der slet ikke i Almindelighed kan være Tale om her at ville fremkalde nogen Forandring, hverken i Finantslovens Anordning i det Hele eller i dens enkelte Bevillinger. Jeg veed vel, at Thinget har en constitutionel Magt, som det er Pligt for det at have, men denne Magt skal kun træde frem i særdeles alvorlige Tilfælde. Der er visse Principer, som Thinget bør overholde og paasee, at de ikke krænkes, men, saalange disse Principer ikke ere krænkede, skal Thinget efter min Overbeviisning ikke indlade sig i nogen frugtløs Kamp, for at forbedre eller rette Loven i det Enkelte. Ganske anderledes stiller Sagen sig, naar det maatte erkendes, at slige Overgreb have fundet Sted, at en Krænkelse af de Principer, som bør overholdes, har fundet Sted, da bør Thinget vistnok skride ind, men det bør da tillige være Thinget bevidst, at det

er et af de alvorligste Skridt, som kunne gøres. Jeg forudsætter nemlig som giøvet, at Thinget, naar det engang har udtalt sin Beslutning om ikke at ville billige Finantsloven i en vis bestemt Form, aldrig fraviger denne Beslutning; ved at fravige den senere, vil Thinget nemlig aldeles undergrave sin egen Stilling. Men, vil Thinget ikke fravige sin engang tagne Beslutning, og Folkethinget, som det vel tør forudsættes, vil være nidkjært i Bevarelsen af den Bevillingsmyndighed, som det lidt efter lidt mere og mere maa komme til at føle, at det er i Besiddelse af, og saaledes heller ikke vil træde tilbage fra sin Beslutning, — da staae vi ligeoverfor en af de farligste Kriser. Det maa være os indlysende, at, hvad der kan ligge bag ved en saadan Krisis, det er en Oplosning, enten af Rigsdagen i det Hele eller i Reglen af det andet Thing. Det bør altsaa være os klart, at en Forandring af Finantsloven, der bliver vedtaget i dette Thing, indeholder en bestemt Udtalelse om, at Thinget vil drive det til en Oplosning, til en Oplosning af Rigsdagen i det Hele eller en Oplosning af det andet Thing.

Derfor troer jeg, at Thinget i Almindelighed slet ikke bør nedsætte noget Udvalg i denne Sag. Ved at nedsætte et Udvalg, overseer jeg ikke, at der slet ikke behøver at være paatænkt en Fremkaldelse af slig Forandring, men efter et Udvalgs Behandling dog at komme til at vedtage Loven saaledes, som den foreligger fra Folkethinget, det er det, jeg ikke onsker, da det derved let faaer Udseende af, at Thinget har billiget Loven saavel i det Hele taget som i det Enkelte, og det Udseende vil jeg ikke bidrage til at fremkalde. Der skal i Landsthingets Botum over Finantsloven ikke ligge nogen slig Billigelse, der skal deri ikke ligge andet end en Erkjendelse af, at de Principer, som Thinget vil fastholde, deri ikke ere krænkede. Men selv da, naar man vil og maa indrømme, at Thinget vel under særegne Forhold kunde blive nødsaget til at benytte sig af sin Myndighed til at nedlægge Protest mod Loven i den Form, hvori den indbringes, selv da troer jeg aldrig, at der kan være Tale om at nedsætte noget Udvalg; i ethvert Fald kan der aldrig være Tale om at nedsætte Udvalg paa